

ИВАН ВЪРГОВ
ЕДИ

chitanka.info

СРЯДА

— Мамо, мамо! Пък аз знам нова приказка, много е хубава и страшна. Искаш ли да ти я разкажа?

— Искам, разбира се, само че се обличай по-бързо, вече си голяма. Кажй сега за какво е приказката.

— Ами... как един смешен човек има повече очи, двете стоят така, а пък още едното око стои ей-така, много интересно и много страшно, и като гледа с тях, те правят като лампички, свет-свет, а пък устата му...

— Какво устата му?

— Ама не ме прекъсвай, де! Устата му такава... като на патето от книжката...

— Като човка ли?

— ... като човката на патето...

— Чакай, чакай! Кой ти разказа тази приказка?

— А, не-е, аз спях тогава. Слушай сега! Устата му като човката на патето...

— Ти сънувала ли си?

— Какво значи сънувала ли съм?

— Владо, моля те, ела веднага! Това е просто невероятно! Еди е сънувала много особен сън.

— Грандиозно! Само че сега нямам време за сънища, закъснявам за работа.

— Не, ти само чуй! Еди е сънувала някакъв човек с три очи, които просветват като лампи. И с уста като човка. Е, добре! Аз сънувах същия този тип и мога само да добавя, че ушите му приличаха на грамофонни фунии от едно време, а лицето му имаше отвратителен син цвят.

— Е, пък мамо, не е син, ами зелен! Аз знам по-добре, нали мога да рисувам с водни боички!

— А дрехите му бяха направени от станиол, така ли?

— Татко, какво е станиол? Те не бяха от станиол, ами лъскави!

— Един момент! Владо, ти откъде знаеш, че дрехите му бяха направени от станиол?

— Ясно откъде. И аз го сънувах. Освен ако снощи не сме гледали заедно някаква глупост по телевизията.

— Владимире, телевизорът е повреден от два дни! Благодарение на твоята небрежност...

— ... и пословична безотговорност, поради която всичко в тази къща се руши... Лена, съкровище, ти си права, както винаги, само че сега става дума за съня. Не е възможно и тримата да сънуваме едно и също нещо, освен ако не сме...

— Какво ако не сме? Мислиш ли, че това е опасно? Да не е някаква болест?

— Татко, не искам да ми слагат ин-жекция-а-а...

— Престани да ревеш! Моментално престани да ревеш, чуваш ли! Лена, кой беше телефонът на доктора?

ЧЕТВЪРТЪК

— Хм. Все пак, да опитаме още веднъж. Еди, моето момиче, ето боичките. Ти си една чудесна художничка! Просто не мога да повярвам, че тази картина на стената е твоя. Сега ще рисуваш балончета, звездички и къщички, а мама и татко ще се мъчат да познаят какво точно си нарисувала. Татко — в кухнята, мама — в спалнята. Вратите отворени... Така, започваме. Владимире, Лена, съсредоточете си! Затворете очи! Представете си детската ръка, която държи четката и рисува... Какво рисува, Лена?

— М-м-и... балонче, може би...

— Мама не позна, мама не позна!

— Владимире, а ти какво си представяш?

— Честно ли, докторе?

— Що за въпрос, Владимире! Разбира се, че честно, иначе какъв експеримент ще е това!

— Да ти кажа право, не е балонче или къщичка. Не е рисунка въобще.

— И татко не позна, и татко не позна!

— Съвсем точно си представям една пържола, докторе, даже миризмата ѝ усещам. Отдавна е време да вечеряме, струва ми се.

— Владимире, Лена, елате тук! Край на опитите. Всъщност, резултатът е съвсем категоричен и това е радващо. Никаква семейна телепатия, както си мислех отначало. Не съм изненадан, съвсем не. Имам много колеги, които смятат парапсихологията за шарлатанство.

Нищо чудно и аз да се присъединя към тях някой ден. Хм. Ще имате ли нещо против, ако тази вечер остана да спя у вас?

— Толкова ли е сериозно, докторе? Не е ли по-добре да отидем всички в болница?

— Лена, ти се шегуваш! Просто искам да опитам вашите сънища. Може и аз да имам късмет да видя човека с трите очи и уста като клюн.

— Не е като клюн, не е като клюн, ами като човка! Също като на патето от книжката. И дрехите му са лъскави!

ПЕТЪК

— Добро утро, докторе.

— Утрото е по-скоро странно, Владимире. Хм. Мисля си, че няма да те изненадам много, ако запитам нещо. В началото те бяха само трима, нали?

— А! Значи...

— Да, Владимире, именно. Три симпатични момчета, зелени на цвят, в лъскави дрехи. И непрекъснато тракаха с човки. Хм... Пълна фантазмагория, която някой ти прожектира право в мозъка. Кой е този някой? Как така право в мозъка?

— Докторе, страх ме е за Еди.

— Да не преувеличаваме, Владимире! Да не мислим най-лошото. Тя може и да не е сънувала.

— Ами чудовищата, които нахлуха после! Настръхвам при мисълта, че подобен кошмар може да се присъни на едно малко дете... А, ето ви и вас!

— Владо, скъпи! Докторе! По очите познавам, че и вие сте ги сънували! Това беше по-интересно от телевизия!

— Татко, ти видя ли смешните човеци? Ами докторът видя ли ги?

— Видях ги, детето ми. Сънувах ги. Я ми кажи сега, кой от смешните човеци ти се видя най-интересен?

— Най-интересен, най-интересен... Ами онзи с многото ръце, дето все правеха така-така... И още ми се видя най-интересен този, дето имаше крилца и дълга опашка. Нали го помниш, татко?

— Помня го, как не. Може ли да се забрави такава опашка!

— Владо, ти си ужасно несериозен! А пък аз забелязах най-важното. Те бяха много странни, разбира се, и съвсем различни... но си приличаха по това, че искаха да видят нещо. Просто се блъскаха, всичките.

— Онзи чичко с крилцата даже хвърчеше върху другите. Нали, мамо?

— Права си, Лена. И аз забелязах това. Доста чудна история, наистина Хм... Помислете си само — четирима души сънуваме едно и също нещо. А то е с три очи, или с крила, или с пипала, и се блъска да разглежда друго нещо, може би нас? Чиста фантастика, книжки за деца и юноши! Летящи чинийки и всичко останало...

— Хо, колко смешно! Чинийките летят, тра-ла-ла-ла!

— Маже би е някакъв излъчвател, въобще нещо техническо...

— Точно така, Владимире. Само че аз не съм силен в тази област. Искате ли да се обадя, на когото трябва? Те са умници с ей такива глави и имат всякакви апарати. Веднага ще изяснят всичко. Най-добре е вие през това време да идете някъде.

— Искам при баба, искам при баба! Ще ѝ занеса най-хубавата рисунка, дето е на стената. Може ли, мамо?

— Владо, мисля, че докторът е прав. Нека разберат какво точно става и да кажат, че не е опасно. Ще бъде жалко обаче, ако телевизията подуши нещо, а нас ни няма. Представяш ли си — ние тримата по първа програма!

ПОНЕДЕЛНИК

— Владо, телефонът пак не работи! И от крановете в банята удря ток.

— Защото къщата е под високо напрежение. Има даже надписи, виж!

— Да знаеш още, че и днес сме на сандвичи. Кухнята е заета от онзи шкаф с многото циферблати, който непрекъснато бръмчи. От него мирише на изгоряло, да не стане пожар?

— Ще стане, разбира се, но преди това аз ще се побъркам! Ще ме побъркат тези уреди, които цъкат навсякъде! И за какво е всичко това, пита се? Никой нищо не сънува повече!

— Владо, успокой се! В края на краищата, сами поискахме да изследват всичко. Успокой се съвсем! Това ще ти е нужно, защото...

— Само не ми казвай, че ще ни накарат да спим с електроди на главите!

— Не, Владо, не е това. Просто получихме писмо от майка ти. Искаш ли да го прочета? Сигурна съм, че ще ти се види интересно. Ето:

„Здравейте, Лена, Владко и мое скъпо внуче Еди!

Аз съм стара жена и не е хубаво да ме тревожите, като не ми се обаждате. Защо не ви работи телефонът? Как се прибрахте онази вечер? Бяхте доста особени и май че криехте нещо от мен. Дано да си измислям!

Еди, закачила съм твоята рисунка над леглото. Наистина е хубава. До ти кажа право, не разбирам само защо слънцето е виолетово. Като дойдеш другия път, трябва да ми обясниш съвсем точно.

Аз съм добре и тези дни съм намислила да приготвя един голям буркан с любимото сладко на Еди. Може да ви се види смешно, но ме тревожат само сънищата. Цяла нощ съм сънувала някакви зелени хора с три очи и човка. Имаше други с много пипала вместо ръце, а също и такива, които можеха да хвърчат. Съседката казва, че това сигурно е от черния дроб. Дали пък да не отида на лекар? Много ми е симпатичен докторът, който идва понякога у вас. Ще взема да го запitam за тези сънища.

Извинявайте, че ви занимавам с бабешките си грижи. Целувам Еди по нослето, ако не е изцапано пак с водни бои. Да ми се обадите!“

ВТОРНИК

— Владимире, Лена, просто се учудвам, че ми показвате това писмо чак сега! Хм. Тук има някакъв феномен, не разбирате ли?

— Татко, какво е феномен?

— Човек с три очи, детето ми. Или нещо подобно.

— Приятели, положението изисква повече сериозност! Тази загадка трябва да се изследва веднага! Ние поемаме отговорност пред

науката! Къде точно живее майка ти, Владимире?

— Милост, докторе! Онези с уредите щяха да побъркат мен, какво остава за една стара жена! Пък и, виждаш ли, работата не е в това...

— А в какво, в какво? Продължавам да си мисля, че се държите лекомислено!

— Всичко е по-сложно, докторе. Или по-просто, не знам. Вчера намерихме още едно писмо, ето го. Еди го намери в блокчето си.

— Нали е лъскаво и гладко? Татко, а докторът видя ли, че буквичките светят?

— Странно, наистина. Хм. Хартията е твърде особена, ако това изобщо е хартия. И буквите светят, ти имаш право, момичето ми. Може ли да го прочета?

— Разбира се, докторе! Уверявам те, че си заслужава.

„Приятно ми е да ви съобщя, че рисунката «Виолетовото слънце» получава първа награда на конкурса за детски творби. Моля да приемете извинения за неприятностите, които по всяка вероятност са ви причинени. Имам предвид контакта с журито и посетителите на изложбата поради резонансно съвпадане на сънните ви биоритми с полето на пространствения — — — . Тази досадна случайност се дължи на грешка при монтирането на — — — в изложбената обсерватория. Виновните са наказани.

Сигурно ще ви бъде интересно да научите, че наградената рисунка привлече вниманието на най-широката общественост към вашата планета, която досега беше обект на — — — от ограничен брой специалисти.

Ще се радвам да връча наградата на младата лауреатка и родителите ѝ в междузвездния център за детско изкуство. Вие можете да посетите центъра без каквито и да е неприятни усещания или значителна загуба на време. За целта е достатъчно да застанете пред включен телевизор и да залепите на екрана му настоящето писмо.

Всички останали процедури се осигуряват от нашия — —
— — — — —.

Моля да вземете предвид, че преводът на някои специални термини и наименования бе затруднен поради несъвместими особености на земните езици и приетия в нашата звездна агломерация — — — — —.

Очаквам да ви приветствувам лично в най-близко бъдеще.

Искрено ваш:

— — — — —
председател на журито“

— Владимире, Лена, това е мистификация! Признавам, буквите светят, някой го е направил много ловко, но всичко останало е невъзможно! Нали сте съгласни с мен?

— Всъщност, докторе, дошли сме да те помолим за нещо.

— Да дам ли писмото за изследване!

— О, не! Можем да решим въпроса много по-просто. Твоят телевизор работи ли? Защото нашият пак нещо...

— Какво общо има това? Вие да не сте решили...

— Ами да! Нали забеляза колко лесно е всичко? Заставаме пред включен телевизор и залепваме на екрана настоящето писмо.

— Писмо, писмо! Вас просто ви разиграват, не разбирате ли? Още по-лошо е, ако има нещо вярно. Как се решавате да вземете Еди със себе си?

— Но, докторе, всъщност не Еди е с нас, а ние сме с нея. Там е написано толкова ясно!

— Владо, мили, смяташ ли, че ще ни покажат по тяхната телевизия? Сложила съм си жълтата рокля специално за цветно предаване.

— Татко, татко! А пък аз съм взела новата рисунка. Там има как един смешен човек е с повече очи, а друг смешен човек хвърчи и си размахва опашката!

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой 6/1979 г.

Разказът е отличен на конкурса за научнофантастични разкази, организиран от списание „Наука и техника за младежта“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.